

~~III~~
Де је в світі правда?

(поема)

Вступ

До тіту і мунди нам лунтик
Привикне - канют.

Не привик

До неї за цімі свій бік
Стенан, упертий голубик.
Він в наймах родивца, в біді
Літа широнудив молоді.
Мамми цуні, цуси нас,
Тідрис Каминку - і серас
Почаг оден го д іосі встав,
Шоу нас худобу, поганьав,
Буддим дров брутив, як тра,
Ба і - молотити вше шора,
Косити, жати, - ~~Але~~ мій Степан,
Хоть ледво ладит - парма на лан,
На парівник, в ліс по дрова,
В ріку по воду, - голова
Закрутитца, - вахитца дніз
Бідак, ~~але~~ гадан шле на ніч ліз
Де Кіньам в ліс, - таї шме Кривіт:
- Дея хлоса најтвердоца не смит!
Обацай - то ліс, хто будь шміде,
Тяї вше молоньох! Ов будь
Не ридити тре на мітлу,
Примадь в ноги!"

І так цілу

Хорошу малодіть шротит в
Стенан, в біді ца вє хчмь.
Хчмьца, шувьца, твал жармо,
Тро шквнцуть - шми не було.
Та хоть від роду не жарна в
Добра, то вє ца шодівав,
Шо ов-ов шрацеїр добруць
Закоїсь доли, - ов вєр шурь
Дучеї шми - гєньне шме
Дміні ца галва цємїхне.
Памоді, хоть і як старавьца,
І доли вє нема таї ачє!
Аже шравда і тільки засмнїв,
Шо шрнїту Кучини ш Кучиньбї
Та шго ту д шрнїту - ні хвоїца
Худоби в обїсїбу нема,

